ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 Μαΐου 1896 Ἀριθ. 444

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ πάσχοντα μικρά. — Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη (ὑπὸ Μαρίας Γεωργιάδου). — Παιδαγωγικαὶ μελέται (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου). — Ὁ μενεξές μου (ὑπὸ δος Ἑλένης Ἀνδριοπούλου). — Συνέδριον γυναικῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιψυλλίς.

ΤΑ ΠΑΣΧΟΝΤΑ ΜΙΚΡΑ

Τί ὡραιότερον καὶ τρυφερώτερον τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τὶ ὀδυνηρότερον πάσχοντος παιδίου; Τὸ χθὲς ἔτι ζωηρὸν καὶ χαριτωμένον βλέμμα, τὸ ὁποῖον μὲ τόση ἀθωότητα καὶ ἀγάπην καὶ ἔμφυτον εὐχαρίστησιν ἐχαιρέτιζε τὴν ζωήν· τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τόσας ἀγνώστους παραδείσων χώρας ἀποκαλύπτει εἰς τὴν μητρικὴν ψυχήν· τὸ ὁποῖον τόσῳ μάγον καὶ μεθυστικὴν γλῶσσαν λαλεῖ πρὸς τὸν νέον πατέρα· εἰς τὸ ὁποῖον τόσα πλέουν ὄνειρα καὶ τόσαι γεννῶνται ἐλπίδες· τὸ βλέμμα αὐτὸ τοῦ μικροῦ θαμβοῦται, νεκροῦται, εὐθὺς ὡς ὁ πόνος ἐγγίσῃ μὲ τὴν μαύρην πτέρυγά του τὸ τόσον εὐπαθές, ὅσον καὶ τρυφερὸν σῶμά του.

Καὶ εἰς τὸν πόνον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οὐδεμία δύναται νὰ διερμηνεύσῃ γλῶσσα, ἐπέρχεται σπανίως ἡ ἀναγκαία καὶ ἄμεσος ἀνακούφισις· τόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀντιληφθῇ τις ἐγκαιρως τὸ κακόν, καὶ τόσον ἀτελῶς εἶναι προπαρεσκευασμέναι αἱ μητέρες εἰς τὸ νὰ μαντεύουν τὴν ἄφωνον γλῶσσαν τῶν μικρῶν.

Τὰ καϋμένα τὰ μικρά! Πόσον ἡρωϊκώτερα καὶ γενναιότερα τῶν μεγάλων εἶναι. Πόσας ἀσθενείας των ἀφήνουν νὰ παρέρχωνται, χωρὶς κἂν νὰ ἀντιληφθοῦν τοῦτο αἱ μητέρες καὶ αἱ τροφοί των. Καὶ πόσακις ὁ θάνατος παγόνει ἀμείλικτος τὰ τρυφερὰ μέλη των καὶ ἀποκρυσταλλόνει τὸ παραπονεμένον βλέμμα των, πρὶν ἢ τοῖς δώσῃ καιρὸν νὰ κραυγάσουν τὸν μέγαν πόνον των, νὰ φωνάξουν τὸν τελευταῖον τῆς ὀδύνης των ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὴν ζωήν.

Καὶ δι' αὐτό, ἐνῷ εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἀποθνήσκουν ὀλίγοι, εἰς τὴν νηπιακήν, εἰς τὴν βρεφικὴν ἀποθνήσκουν τόσα μικρά, ὥστε τῶν νεκρῶν αἱ κατοικίαι νὰ στολίζωνται μᾶλλον ἀπὸ πρωϊνὰ τῆς αὐγῆς ἀνοιγμένα ἀνθύλλια ἢ ἀπὸ μεγάλα ρόδα καὶ μεθυστικοὺς ναρκίσους καὶ προκλητικοὺς κρίνους καὶ καρτερικὰ ἠράνθεμα.

Τοιαύτη ἡ φύσις! Τοιοῦτοι οἱ νόμοι τῆς ζωῆς! Ὅσον τρυτρυφερώτερος εἷς κλόνος, τόσον εὐκολώτερον καὶ θραύεται. Ὅσον λεπτότερον ἓν κηρίον, τόσον τὸ φῶς του ταχύτερον σβέννυται. Ἀλλὰ πολλάκις εἰς τὸν θραυσθέντα κλῶνα περιεκλείετο ἴσως σπέρμα μεγάλης καὶ αἰωνίας δρυός, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας τόσοι θὰ ἀνεπαύοντο τῆς ζωῆς διαβάται, καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς ὁποίας τόσοι μικροὶ τῆς φύσεως ψάλται θὰ ἔψαλαν τὸν ἔρωτα καὶ τὴν χαράν. Καὶ ἔτι συχνότερα ἀπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς μικροῦ κηρίου πολλάκις ἀνεζωογονήθη τὸ ἀποσβεσθὲν πῦρ τῆς ἑστίας καὶ ἀνέλαμψαν ὑπερήφανοι αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ κρυστάλλων ἀπαστράπτουσαι πολύτιμοι λυχνίαι καὶ παγωμέναι καρδίαι ἀνέκτησαν τὸ ἀπολεσθὲν θάλπος των καὶ μέτωπα σκυθρωπὰ τὴν ἐκ τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους νεκρωθεῖσαν αἴγλην των.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ ζωὴ τῶν μικρῶν ἔπρεπε νὰ εἶναι πολυτιμοτέρα καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων ἀκόμη. Οὗτοι ἦλθον καὶ ἔδωκαν ὅτι ἠδύναντο νὰ δώσουν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ ἐνήλιξ ἄνθρωπος εἶναι τὸ παρελθόν, εἶναι ὁ δανειστὴς τῆς ζωῆς, ἐνῷ τὸ μικρὸν εἶναι ὁ ὀφειλέτης. Ἔχει νὰ δώσῃ καὶ αὐτό τι ἔστω μικρόν, ἔστω καὶ ἐλάχιστον. Ἡ κοιτὶς τοῦ μικροῦ εἶναι ὁ θρόνος τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ ἐλπὶς εἶναι ἡ εὐτυχία, τὸ ὄνειρον, ἡ χαρά, τὸ μέλλον.

Μὴ κλαίετε τὰ μικρὰ, λέγουν συνήθως, πρὸς τοὺς γονεῖς

οἱ φιλοσοφοῦντες ἐπὶ τῆς ζωῆς. Εἶναι μικροὶ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, ἀπαλλαγέντες ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου. Ὁμολογοῦμεν ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, μὲ ὅλας τὰς περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν γλυκείας ὀνειροπολήσεις, μὲ ὅλην τὴν θαυμασίαν χάριν τῶν περὶ τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου ἀναπεπταμένων Χερουβίμ, ἡν ὁ Ραφαὴλ τόσον τελείως ἀπεικόνισε, θὰ ἐπροτιμοῦμεν οἱ ἀγγέλοι αὐτοὶ νὰ ἔμεναν εἰς τὸν μικρόν μας πλανήτην, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ εὕρισκον ἴσως κοπιωδεστέραν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀπέβαινον, ὑγιῶς μορφονώμενοι, εὐεργετικώτεροι καὶ χρησιμώτεροι.

Καὶ σύμφωνοι μὲ τὴν γνώμην μας θὰ εἶναι. ὑποθέτομεν, ὅλαι αἱ μητέρες καὶ ὅλοι οἱ πατέρες, οἱ τόσα οἰκοδομοῦντες περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδια πρὸ τῆς παλλεύκου τοῦ μωροῦ των κλίνης καὶ τόσην αἰσθανόμενοι ὀδύνην, εὐθὺς ὡς ἡ κλίνη ἐ ημωθῇ καὶ ἐξ αὐτῆς πετάξῃ ἔστω καὶ ὑψηλά, ἔστω καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ἐλπὶς, ἥτις τόσον αἴθριον τοῖς ἐζωγράφιζε τὸ μέλλον, τόσον κοῦφον καὶ εὐτυχὲς καθίστα τὸ παρόν.

Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο μητρὸς καρδία νὰ ἐξαναστῇ κατὰ τῆς ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς ἐγκαταλείπονται εἰς τὴν τύχην των τὰ μικρὰ τῶν πτωχῶν τάξεων ἰδία, εὐθὺς ὡς ἡ ὑγεία προδώσῃ τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντά της. Φυσικὸν ἦτο ὅλαι αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες μικρῶν νὰ υἱοθετήσουν τὴν ἰδέαν τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας περὶ ἱδρύσεως *Παιδικοῦ Νοσοκομείου* καὶ προθύμως ὅλαι καὶ ὅλοι νὰ συνεισφέρουν τὴν συνδρομήν των. Τόσον προθύμως μάλιστα καὶ τόσον ταχέως ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου τούτου ἐνέργεια, ὥστε ἐντὸς μηνῶν τινων μόνον καὶ σπουδαῖον χρηματικὸν κεφάλαιον νὰ συναθροισθῇ καὶ γήπεδον νὰ δωρηθῇ καὶ τὸ κτίριον νὰ ἀνιδρύεται καὶ ἡ ἐπίπλωσις καὶ αἱ μικραὶ κλίναι μὲ τὰς λευκὰς, τὰς χιονώδεις συσκευάς των νὰ εἶναι ἤδη ἕτοιμοι.

Ἐκεῖ τάχιστα, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, θὰ δύναται πτωχὴ ἐργάτις νὰ καταφύγῃ ὡς εἰς ἅγιον καὶ θαυματουργὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ πάσχον, τὸ ραχιτικόν, τὸ ἐξηντλημένον μικρόν της θὰ ἀνακτήσῃ τὴν ὑγείαν. Ἐκεῖ αἱ μαραμμέναι παιδικαὶ παρειαὶ θὰ ἀνακτοῦν τὴν ροδινότητα τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ τὰ ὠχρὰ χείλη τῶν μικρῶν, τὰ ἐκ τοῦ προώρου πόνου ἀπομαθόντα τὸ μειδίαμα, θὰ ἀναζωγραφίζωνται μὲ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ χαμοκεράσου χρῶμα. Ἐκεῖ οἱ τρέμοντες καὶ ἀσθενικοὶ πόδες θὰ ἀνακτοῦν τὴν ἀπολεσθεῖσαν δύναμιν, ὅπως βαδίσουν τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ζωὴν βήματα. Ἐκεῖ αἱ πλαδαραὶ σάρκες καὶ αἱ πρόωροι τοῦ πόνου ρυτίδες, ὡς εἰς λουτρὸν μαγισσῶν καὶ νυμφῶν παλαιῶν μυθολογουμένων χρόνων, θὰ ἀνακτοῦν τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν ζωήν, ἣν ὁ πόνος τόσον προώρως τοῖς διεξεδίκησε.

Καὶ ἀληθῶς μάγισσαι καὶ νύμφαι θὰ εἶναι αἱ παραστάτιδες ἐκεῖ τῶν μικρῶν πασχόντων. Δὲν ἀρκοῦν τὰ φάρμακα καὶ οἱ ἰατροί, ἵνα σώσουν τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ. Ὁ ὀργανισμός του ὁ τρυφερὸς καὶ εὔθραυστος ἔτι δὲν ἀναζωογονεῖται μόνον μὲ δηλητηριώδη βότανα καὶ καυστικὰ ἐκδόρια καὶ μὲ τὴν λοιπὴν ἀκολουθίαν τῶν ἀνουσίων κατασκευασμάτων καὶ ὀδυνηρῶν μηχανημάτων τοῦ φαρμακευτικοῦ καὶ χειρουργικοῦ κόσμου. Τὸ μικρόν, ἵνα ἀνακτήσῃ ὅ,τι ὁ πόνος τοῦ ἀφῄρεσεν, ἔχει ἀνάγκην ἰδιαίτατα ἀγάπης καὶ στοργικῆς περιθάλψεως. Ἀλλ' αἱ μητέρες τῶν πτωχῶν μικρῶν δὲν δύνανται νὰ μένουν πλησίον τῶν τέκνων των καὶ ἡ ἀγάπη ἡ μητρική, ἣν οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον αἴσθημα δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ λείψῃ ἐκ τοῦ ἀσύλου τούτου τῶν πόνων τῆς πρώτης ἡλικίας.

Δὲν θὰ ἀνατεθῇ λοιπὸν εἰς τὰς πρώτας τυχούσας δεξιὰς χεῖρας κοινῆς νοσοκόμου ἡ τῶν μικρῶν δίαιτα καὶ περίθαλψις. Χεῖρες μισθωταί, ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν περιαγόμεναι καὶ ζητοῦσαι ἐργασίαν, εἶναι πολὺ βαρεῖαι, πολὺ σκληραὶ διὰ τὰ ἁπαλὰ καὶ πονεμένα τῶν μικρῶν πασχόντων σώματα. Τοῦτο δὲν ἐνόησαν ἀκόμη αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν ἀβροδιαίτων μητέρων, αἵτινες εἰς ἀξέστων χωρικῶν χεῖρας ἐμπιστεύονται τὰ τέκνα των· εἰς καρδίας, πωλούσας τὸ μητρικὸν γάλα τῶν ἰδίων τέκνων, ἐπιτρέπουν νὰ ἀναπληροῦν τὰς ἰδικάς των· εἰς χείλη ἀμφιβόλου ἀγνότητος δίδουν τὴν ἄδειαν νὰ ροφοῦν τὸ ἄρωμα τῆς πρώτης ἀγνῆς τῶν μικρῶν των ἀναπνοῆς.

Ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καὶ ἡγεμονικὴ μήτηρ, ἥτις πρωτοστατεῖ τῆς ἰδέας αὐτῆς, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ τοιαύτην ἱεροσυλίαν ἐπὶ τῶν πτωχῶν μικρῶν, ἅτινα, εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ προεδρείαν Της Πικιδικὸν Νοσοκομεῖον θὰ ζητήσουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὑγείαν των. Ὄχι. Αἱ ὑπηρετοῦσαι τὰ μικρὰ θὰ ἀνήκουν εἰς τὰς ἐκλεκτοτέρας τῆς κοινωνίας μας τάξεις, Θὰ ἔχουν μόρφωσιν ψυχῆς καὶ ἤθους καὶ συναίσθησιν τῆς εὐγενοῦς καὶ μεγάλης ἐν τῷ Ἀσύλῳ ἐκείνῳ ἀποστολῆς των. Ἠκούσαμεν ἤδη ὀνόματα κυριῶν καὶ δεσποινίδων γόνων μεγάλων ἱστορικῶν οἰκογενειῶν. Αἱ ἐν τῷ Παιδικῷ Νοσοκομείῳ θέσεις θὰ εἶναι τιμητικαί, ἀφοῦ τὸ ὡραῖον καὶ εὐγενὲς τῆς μητρὸς ἔργον θὰ ἀναλαμβάνουν ἐκεῖ αἱ *Ἀδελφαὶ τῶν μικρῶν πασχόντων*.

Καὶ καλεῖται παρὰ τῆς Ἡγεμονίδος Σοφίας. εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ τῶν μικρῶν, πᾶσα κυρία ἢ δεσποινίς, αἰσθανομένη εἰς τὴν ψυχήν της πλημμυροῦσαν ἐκ τῆς πρὸς τὸν μικρόκοσμον τῶν βρεφῶν καὶ τῶν νηπίων συμπαθείας, πᾶσα γυνή, στερηθεῖσα τῆς ὑπερτάτης ἀπολαύσεως νὰ βοηθήσῃ τὰ πρῶτα βήματα μικροῦ, νὰ ὁδηγήσῃ τὴν γλῶσσάν του εἰς τὰ πρῶτα ψελλίσματα τῆς ἀγάπης, νὰ ἀντικατοπτρίσῃ εἰς τὸ βλέμμα του τὸ πρῶτον καὶ ἄδολον τῆς ζωῆς μειδίαμα. Αἱ θεταὶ αὐταὶ μητέρες θὰ εἶναι ἱέρειαι, ἐντεταλμέναι νὰ ἀγρυπνοῦν εἰς τὸν παράδεισον αὐτὸν τῆς ἀνακτήσεως τῆς παιδικῆς ὑγείας καὶ νύμφαι ἐνταυτῷ, σκορπίζουσαι τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν μικρόκοσμον τῶν παιδίων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸς ἠρέσκετο νὰ παίζῃ.

ΣΕΛΙΔΕΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

Σήμερον, ὅτε τόσος γίνεται ἀνὰ τὴν Εὐρώπην θόρυβος καὶ τόσα δαπανῶνται ἑκατομμύρια χρυσοῦ εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἐπισήμου ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τῶν Τσάρων τοῦ νέου αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τῆς Ῥωσσίας, παραθέτομεν ἐνταῦθα σελίδας τινὰς ἀγνώστους ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου βίου τῆς ἐνδοξοτέρας καὶ μεγαλοφυεστέρας αὐτοκρατείρας τοῦ κόσμου, τῆς Τσαρίνας Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης.

Θὰ χρησιμεύσῃ ἴσως ἡ ὑπέροχος αὕτη γυναικεία φυσιογνωμία ὡς γνώμων τῆς φυσικῆς ὑπεροχῆς τῶν γυναικῶν τῆς Ρωσσίας ἐπὶ τῶν λοιπῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης. Θὰ πιστοποιήσῃ ἐπίσης ὅτι μία γυνή, ὅσον καὶ ἂν ἀνέλθῃ ὑψηλὰ καὶ ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ δύναμιν, θέλησιν, χαρακτῆρα καὶ νοῦν ἀνδρικόν, μένει ὅμως πάντοτε γυνὴ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ καθ' ἑκάστην βίου.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ διηγηθῶμεν μίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ μεστοῦ γεγονότων καὶ πολυασχόλου βίου τῆς μεγάλης Τσαρίνας· μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν συνήθων, ἐκ τῶν ἀντιστοιχουσῶν πρὸς τὴν κανονικὴν πορείαν τῆς ὑπάρξεώς της.

Εἴμεθα εἰς χειμῶνα καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς μεγάλης αὐτῆς βασιλείας, ἐν ἔτει εἰρηνικῷ 1785. Ἡ Αὐτοκράτειρα κατοικεῖ εἰς τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον Ζίμνυϊ Δβάριες. Τὸ ἰδικάτερον αὐτῆς διαμέρισμα, οὐχὶ εὐρύχωρον, εἶναι εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον· δι' ὀλίγων βαθμίδων φθάνομεν εἰς τὸν θάλαμον, ἐν ᾧ τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ μὲ τὰ χρειώδη πρὸς γραφὴν ἀναμένει τοὺς γραμματεῖς καὶ ἄλλους τῆς ἰδικωτέρας ὑπηρεσίας τῆς Αὐτοκρατείρας θεράποντας. Διερχόμεθα τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ εἰσχωροῦμεν εἰς τὸ καλλυντήριον, οὗτινος τὰ παράθυρα δίδουσιν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων. Ἐκεῖ διευθετεῖται ἡ κόμη τῆς Αὐτοκρατείρας, ἐνώπιον περιωρισμένου κύκλου οἰκείων καὶ ἀνωτάτων λειτουργῶν, οὓς δέχεται εἰς πρωϊνὴν ἀκρόασιν. *Δύο θύραι ἀνοίγονται πρὸ ἡμῶν*· ἡ μὲν μία φέρει πρὸς τὴν αἴθουσαν, τὴν ἐπιλεγομένην τῶν Ἀδαμάντων καὶ ἡ ἑτέρα πρὸς τὸν κοιτῶνα. Οὗτος πρὸς τὸ βάθος συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἰδικωτέρου τῆς Αὐτοκρατείρας καλλυντηρίου καὶ ἐξ ἀριστερῶν μετὰ τοῦ γραφείου Αὐτῆς, ὅπερ πάλιν φέρει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πάγων καὶ τὰς ἄλλας τῆς ὑποδοχῆς αἰθούσας.

Εἶναι ἕκτη τῆς πρωΐας ὥρα, καθ' ἣν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἀφυπνίζεται. Παρὰ τὴν κλίνην Αὐτῆς εὑρίσκεται κάνιστρον, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐπὶ στρωμάτων ἐκ ροδίνου ὁλοσηρικοῦ μετὰ λευκῶν δαντελλῶν, κοιμᾶται ὁλόκληρος οἰκογένεια μικρῶν κυνῶν, ἀχωρίστων συντρόφων τῆς Αἰκατερίνης, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ γένους τῶν levrettes. Τῷ 1770 ὁ δόκτωρ Dimsdale, ὃν ἐκ Λονδίνου μετεκαλέσατο ἡ Αὐτοκράτειρα, ἵνα ἐμβολιάσῃ αὐτήν, προσέφερεν εἰς τὴν Ἄνασσαν ζεῦγος ἐκ τῶν ζῴων τούτων. Ἔκτοτε διετήρησε τὸ γένος, διαδοθὲν καθ' ὅλας τὰς ἀριστοκρατικὰς οἰκίας τῆς Πετρουπόλεως. Καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα διετήρει παρ' αὐτῇ πάντοτε ἡμίσειαν δωδεκάδα καὶ πολλάκις πλειότερα. Ἅμα ὡς ὁ κωδωνοκρούστης τῶν Ἀνακτόρων ἐσήμανε τὴν ἕκτην, ἡ Μαρία Πιερκουζιχίνα, ἡ πρώτη τῆς Μεγαλειότητός της θαλαμηπόλος, εἰσχωρεῖ ἐν τῷ κοιτῶνι. Ἄλλοτε ἡ Αἰκατερίνα οὐδένα προσεκάλει παρ' αὐτῇ τὴν πρωΐαν· ἠγείρετο μόνη καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα ἀνῆπτε μόνη πῦρ ἐν τῇ ἑστίᾳ· ἀλλὰ τὰ ἔτη μετέβαλον τὴν συνήθειαν ταύτην, καὶ σήμερον βραδύνει νὰ ἐγερθῇ, διότι κατακλίνεται ἀργά, παρασυρομένη πλειότερον ὑπὸ τῶν συνομιλιῶν καὶ ἰδίως ὅταν τὰ θέματα αὐτῶν εἶναι ἐνδιαφέροντα. Ἀδιστάκτως εἰσερχομένη ἡ Μαρία Σκβίχνα ἐξαπλοῦται ἀνέτως ἐπὶ τοῦ ἔναντι τῆς κλίνης τῆς Ἀνάσσης διβανίου καὶ παραπληρωματικῶς κοιμᾶται ἀκόμη. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Ἄνασσα ἐγείρεται, βαίνει πρὸς αὐτήν, τὴν ἐξυπνᾷ καὶ μεταβαίνουσιν ἀμφότεραι εἰς τὸ ἰδιαίτερον κομμωτήριον. Διὰ χλιαροῦ ὕδατος πλύνει τὸ στόμα, καὶ δι' ὀλίγου πάγου προστρίβει τὸ πρόσωπον. Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὰ προκαταρκτικὰ τοῦ καλλωπισμοῦ αὐτῆς.

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ Αἰκατερίνα Ἰβανόβνα, ἡ νεαρὰ Καλμοῦχος, ἥτις, μετὰ διαφόρων ἐργαλείων κομμώσεως καὶ ἄλλων καλλυντικῶν μέσων, μέλλει νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἰδιαίτερον καλλωπισμὸν τῆς Αὐτοκρατείρας; Βραδύνει ἐπὶ ἓν τέταρτον καὶ ἡ Ἄνασσα ἀνυπομονεῖ, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἐξημμένη. Ἰδοὺ αὕτη φθάνει καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, βιαίως λαμβάνουσα ἀπὸ τῶν χειρῶν της προχόην ἐξ ἀλαβάστρου, ὁρμητικῶς ποιεῖται αὐτῆς χρῆσιν καὶ μετ' ὀργῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὴν βραδύνασαν.

— Τί σκέπτεσαι Αἰκατερίνα Ἰβανόβνα; Φρονεῖς ὅτι τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ διὰ παντός; Θὰ ὑπανδρευθῇς ἡμέραν τινά, θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ ὁ σύζυγός σου, ἔσο βεβαία, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ὁμοιάζῃ. Θὰ εἶναι ἀπαιτητικός καὶ πρόσεξε, Αἰκατερίνα Ἰβανόβνα, διὰ τὸ μέλλον σου!

Τοιαύτη σκηνὴ ἐκτυλίσσεται ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν πρωΐαν. Εἶτα ἡ Ἄνασσα μεταβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν σκύλων αὐτῆς. Ἐκεῖ λαμβάνει τὸ πρόγευμά της καὶ καφὲ βαρύν, μεταχειριζομένη συνήθως μίαν λίτραν καφὲ διὰ πέντε κύπελλα. Ἡμέραν τινά, εἷς τῶν γραμματέων της ὀνόματι Κοσμίν, δίδων αὐτῇ ἀναφοράν, ἦλθε παγωμένος· ἡ Αὐτοκράτειρα ἐσήμανεν: Ἓν κύπελλον καφὲ διὰ τὸν δυστυχῆ αὐτόν, ὅστις τρέμει, ἀνεφώνησε. Καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ καταπίῃ τὸ ζέον ποτόν ἀπνευστί· ὁ ὑπάλληλος λιποθυμεῖ, διότι ἔπιε καφὲ παρασκευασθέντα διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν, οὐδόλως φαντασθέντων τῶν ὑπηρετῶν ὅτι ἡ Ἄνασσα ἐζήτει τοιοῦτον δι' ἕνα γραμματέα, ἐνῷ συνήθως μετὰ τῶν σκύλων της μόνον προγευματίζει. Καφὲ βεβαίως δὲν προσφέρει εἰς αὐτούς, ἀλλὰ δίπυρα, κρέμαν καὶ ζάχαριν, ἐξ ὧν, ὅσα καὶ ἂν παραθέσωσιν αὐτῇ τὰ ἐξαντλεῖ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς κύνας. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνοίγει εἰς αὐτοὺς μόνη τὴν θύραν καὶ ἐξέρχονται, ἵνα αὕτη ἐπιδοθῇ ἡσύχως εἰς τὴν πρωϊνὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν της, μέχρι τῆς ἑνάτης ὥρας. Ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἐργασίας της εὑρίσκεται πάντοτε εὐνοουμένη ταμβακοθήκη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ζωγραφεῖται εἰκὼν Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅπως ἀναμιμνήσκῃ αὐτῇ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, ὅτι ὀφείλει νὰ ἐπιδοθῇ ὁλοψύχως εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου ἐκείνου Τσάρου. Ὁ ταμβάκος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται, καλλιεργεῖται δι' αὐτὴν ἐν τῷ κήπῳ της εἰς Τσαρσκόε Σέλο. Γράφουσα ροφᾷ διὰ τῆς ρινὸς ὀλίγην κόνιν· ὁσάκις δὲ λησμονήσῃ νὰ παραλάβῃ ἐν τῷ γραφείῳ τὴν πολύτιμον ταύτην ταμβακοθήκην, σημαίνει, καὶ εἰς τὸν ἐμφανιζόμενον θαλαμηπόλον λέγει: «Εὐχαρεστηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ μοὶ φέρητε τὴν ταμβακοθήκην μου.» «Λάβετε τὸν κόπον νά» .... εἶναι αἱ φράσεις, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ἀναλλοιώτως, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας της καὶ τοὺς ταπεινοτέρους ἔτι οἰκέτας.

Ἅμα σημάνῃ ἑνάτη, ἡ Αἰκατερίνα μεταβαίνει ἐκ νέου εἰς τὸν κοιτῶνά της· ἐκεῖ δέχεται τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Κράτους, ἐρχομένους νὰ ἀνακοινώσωσι τῇ Ἀνάσσῃ τὰ τῆς ἡμερησίας ὑπηρεσίας. Πρῶτος εἰσέρχεται ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Ἡ Αὐτοκράτειρα φέρουσα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κοιτωνίτην λευκὸν καὶ πολύπτυχον ἐκ μεταξωτοῦ καὶ κεκρύφαλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκ λευκοῦ κρεπίου, τὸν ὁποῖον ἐκ πόθου τῆς ἐργασίας, ἢ ἐξ ὁρμῆς τῆς ἐπιστολογραφικῆς μετὰ τοῦ Grimm συνομιλίας της, ὠθεῖ πλαγίως, ἀκροωμένη τὰ τῆς δημοσίας τάξεως. Ἡ χροιὰ τοῦ προσώπου εἶναι ζωηρά, τὸ ὄμμα λάμπον, ἐν τούτοις διὰ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ὑπογράψῃ τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῇ ἔγγραφα, φέρει δίοπτρα.

— Σεῖς δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν μηχανημάτων τούτων,— λέγει εἰς τὸν γραμματέα αὐτῆς Γκριμπόφσκη.—Πόσων ἐτῶν εἶσθε ;

— Εἴκοσιν ἕξ.

—Δὲν ἔσχες τὴν τύχην, εἰσέτι ν'ἀπολέσῃς τὴν ὅρασιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς ἐγώ.

Εἰσελθὼν ὁ Γκριμπόφσκη προσκλίνει ἐδαφιαίως, ἡ δ' Αἰκατερίνα ἀπαντᾷ κλίνουσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν καί, μετὰ θελκτικοῦ μειδιάματος, τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γραμματέα. Τότε μόνον ὁ γραμματεὺς παρατηρεῖ ὅτι εἷς τῶν προσθίων ὀδόντων τῆς Αὐτοκρατείρας ἔλειπε. Κύπτων δὲ ν' ἀσπασθῇ τὴν τεινομένην αὐτῷ χεῖρα, λευκὴν καὶ παχυλήν, αἰσθάνεται τὴν χεῖρά του θλιβομένην ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνης, καὶ τὴν καθιερωθεῖσαν φράσιν «καθήσατε», προσκαλοῦσαν οὕτω αὐτὸν νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. Ἡ ἐργασία αὕτη, συνεχῶς διακόπτεται ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν, στρατηγῶν, ἀνωτέρων λειτουργῶν τοῦ Κράτους, εἰς τοὺς ὁποίους ὥρισεν ἀκροάσεις καὶ πολλάκις ἡ Αὐτοκράτειρα σπεύδει διὰ νὰ μὴ ἀναμένωσιν. Ἰδοὺ εἰσάγεται ὁ στρατηγὸς Σουβορώφ, ὅστις πρὶν προσέξῃ τὴν Ἄνασσαν, στρέφων δεξιᾷ, διευθύνεται διὰ τοῦ ρυθμικοῦ στρατιωτικοῦ βήματος πρὸς τὴν ἐν τῇ γωνίᾳ εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν. Ἵσταται πρὸ αὐτῆς, προσκλίνει τρίς, τύπτει τὴν γῆν διὰ τοῦ μετώπου καί, στρεφόμενος ἀποτόμως, ὡς εἰς τὰ γυμνάσια, προχωρεῖ βήματά τινα καὶ διὰ τετάρτης γονυκλισίας εὑρίσκεται πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Τσαρίνας.

— Πρὸς θεοῦ, δὲν ἐντρέπεσθε ; ψιθυρίζει αὕτη. Καὶ προσκαλοῦσα αὐτὸν νὰ καθήσῃ, ἀπευθύνει αὐτῷ ἐπανειλημμένας δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ ὡς εἷς ἁπλοῦς ὁπλίτης, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ δεκανέως του. Μετὰ δύο λεπτὰ ἀποπέμπει καὶ αὐτόν. Μετ' ὀλίγον καὶ ἕτερα πρόσωπα φθάνουσιν, ὅτε τις λέγει εἰς τὸ οὖς τῆς Αὐτοκρατείρας λέξεις τινάς· εἰς ἓν δὲ διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς νεῦμα πάντες ἀποσύρονται, διότι ὁ ἐπίτιμος εὐνοούμενος Πατιομκίν, Λανσκόϊ, ἢ Μαμσνὼφ ζητοῦν νὰ εἰσέλθουν. Δι' αὐτὸν εἶναι πάντοτε ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα καὶ ὅταν ἐμφανίζεται οὗτος, πάντες ἀποσύρονται.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Μαρία Γεωργιάδου**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Β'.

Ἀλλ' ὅσον θαυμάσιον καὶ παρήγορον εἶναι τὸ ὅτι πᾶσαν ἀλήθειαν ἀνευρίσκομεν γνωστὴν τοῖς ἀρχαίοις προγόνοις ἡμῶν. δὲν εἶναι ὅμως καὶ παράδοξον τοῦτο, ἀφοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι καὶ θὰ ἦναι πάντοτε ἡ αὐτή. Τὸ θαυμάσιον ὅμως καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ὤφειλε νὰ παρορμᾷ ἡμᾶς εἰς ζωηροτέραν καὶ πληρεστέραν ἀπομίμησιν τοῦ βίου ἐκείνων, εἶναι ἡ ἁρμονία τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, δι' ἧς καὶ μόνης ἠδυνήθησαν ἔκπαλαι νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τόσων ἀληθειῶν καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν ἀληθῆ σπουδὴν καὶ κατανόησιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω, μετ' ἀληθοῦς ἡδονῆς, παραθέτομεν περικοπάς τινας ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ἰδίως τοῦ θείου Πλάτωνος, ἐκ τῶν καταλληλότατα μάλιστα πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν *Ρυθμικῶν Παιγνίων* σχετιζομένων.

Ἡ νεωτέρα παιδαγωγικὴ θεωρεῖ τὸ παίγνιον ὡς τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον πρὸς διάπλασιν τῶν νηπίων. Τοῦτο δὲ μὲ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς πνεῦμα διετύπωσε καὶ ὁ Πλάτων, λέγων, ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ τιτθὴ ἀπησχόλουν τὸ παιδίον δι' ἀθυρμάτων ἢ κατεπράϋνον αὐτὸ δι' αἰωρήσεως καὶ μελῳδίας τινός. (Νομ. ζ'. 790). Ἅμα δ' ἐξυπνησάσης τῆς ἀντιληπτικῆς δυνάμεως αὐτοῦ, διηγοῦντο αὐτῷ μύθους καὶ ἀπολόγους (Πολιτ. β' 377). Τὴν ἐργασίαν τῆς τιτθῆς διεδέχετο τὸ ἔργον τῆς τροφοῦ, ἥτις καθῆκον εἶχε νὰ ἐξαγάγῃ τὸν παῖδα εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ νὰ κομίζῃ αὐτὸν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο ἑορταί. (Ἀριστ. πολιτ. ζ. 16. — Στράβ. 13,14,623. — Πλάτ. Νόμοι σελ. 204 μέχρι 242).

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐν τῷ παιγνίῳ δρᾶσιν τοῦ παιδός, πρὸς αὔξησιν τῆς ἐφευρετικῆς καὶ δημιουργικῆς δυνάμεώς του, ἀναφέρει ὁ Πλάτων. «Παιδικὶ εἰσι τοῖς τηλικούτοις αὐτοφυεῖς τινές, ἃς ἐπειδὰν ξυνέλθωσιν αὐτοὶ σχεδὸν ἀνευρίσκουσιν». (Νόμοι, ζ'. 794).

Ὁ Φρόεβελ κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῶν Νηπιαγωγείων (νηπιακῶν κήπων) καὶ ὅμως ὁ Πλάτων, συνιστῶν τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσιν νηπίων, ἐχόντων ἡλικίαν ἀπὸ τριῶν μέχρις ἓξ ἐτῶν, καὶ τὴν μόρφωσιν αὐτῶν καὶ διεύθυνσιν ὑπὸ ὡρισμένης γυναικὸς (τῶν νῦν νηπιαγωγῶν), καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ἀξίαν τοῦ παιγνίου ὡς βάσιν τῆς ἐν τοῖς καθιδρύμασι τούτοις ἐκπαιδεύσεως, βεβαίως ἔσχε πρὸ 2300 ἐνιαυτῶν πρῶτος τὴν περὶ τῶν νηπιαγωγείων ἰδέαν. «Ξυνιέναι δ' εἰς τὰ κατὰ κώμας ἱερὰ δεῖ πάντα ἤδη τὰ τηλικαῦτα παιδία, ἀπὸ τριετοῦς μέχρις ἓξ ἐτῶν, κοινῇ τὰ τῶν κωμητῶν εἰς ταὐτὸν ἕκαστα· τὰς δὲ τροφοὺς ἔτι τῶν τηλικούτων κοσμιότητός τε καὶ ἀκολασίας ἐπιμελεῖσθαι· τῶν δὲ τροφῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἀγέλης ξυμπάσης, τῶν δώδεκα γυναικῶν μία ἐφ' ἑκάστῃ τετάχθαι, κοσμοῦσα κατ' ἐνιαυτὸν τῶν προειρημένων, ὅσα ἂν τάξωσιν οἱ νομοφύλακες.» (Νόμ. ζ'. 794).

Καὶ «Πῶς δ'οὐχί; ἔφη· Ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδας παίζειν, εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξονται» (Πολιτ. δ'.425). Καὶ πάλιν «Φημὶ κατὰ πάσας πόλεις τὸ τῶν παιδιῶν γένος ἀγνοεῖσθαι ξύμπασιν, ὅτι κυριώτατόν ἐστι περὶ θέσεως νόμων, ἢ μονίμους εἶναι τοὺς τιθέντας ἢ μή. Ταχθὲν μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ μετασχὸν τοῦ τά αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς παίζειν τε καὶ ἐνθυμεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις ἐᾷ καὶ ἃ σπουδῇ κείμενα νόμιμα μένειν ἡσυχῇ». (Νόμ. ζ'. 797).

Ὁ Φρόεβελ συνιστᾷ τὴν ἄσκησιν ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν διὰ τοῦ παιγνίου καὶ τῆς διαδοχικῆς χρήσεως ἀμφοτέρων. Τοῦτο ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Πλάτων ἐξανιστάμενος κατὰ τῆς ἔκπαλαι ἐπικρατούσης προλήψεως, τῆς καταδικαζούσης ὡς ὑποδεεστέραν καὶ ἀσθενεστέραν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. «Ὡς ἄρα τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ διαφέροντα ἐσθ' ἡμῶν φύσει πρὸς τὰς χρείας εἰς ἑκάστης τῶν πράξεων τὰ περὶ τὰς χεῖρας, ἐπεὶ τά γε περὶ πόδας τε καὶ τὰ κάτω τῶν μελῶν οὐδὲν διαφέροντα εἰς τοὺς πόνους φαίνεται· τὰ δὲ κατὰ χεῖρας, *ἀνοία τροφῶν καὶ μητέρων*, οἷον χωλοὶ γεγόναμεν ἕκαστοι. Τῆς φύσεως γὰρ ἑκατέρων τῶν μελῶν σχεδὸν ἰσορροπούσης, αὐτοὶ διὰ τὰ ἔθη διάφορα αὐτὰ πεποιήκαμεν, οὐκ ὀρθῶς χρώμενοι. Τούτων δὴ πάντων τὴν ἐπιμέλειαν ἀρχούσας τε καὶ ἄρχουσι δεῖ γίγνεσθαι, *ταῖς μὲν ἐν παιδιαῖς καὶ τροφαῖς* ἐπισκόποις γιγνομέναις, τοῖς δὲ περὶ μαθήματα, ὅπως ἀρτίποδές τε καὶ ἀρτίχειροι πάντες τε καὶ πᾶσαι γιγνόμενοι μηδὲν τοῖς ἔθεσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις εἰς τὸ δυνατόν.» (Νομ. σελὶς 217—218 ἢ ἄλλης ἐκδόσεως 206—207).

Ἡ νεωτέρα παιδαγωγική, ἀπὸ τοῦ Ρουσσῶ, θεωρεῖ παρὰ φύσιν καὶ ἑπομένως ἐπιβλαβῆ τὴν πρώρον ἐκπαίδευσιν καὶ διδασκαλίαν τῶν νηπίων, περὶ ὧν ὁ Πλάτων λέγει τὰ ἑξῆς· «Οὐκοῦν ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν τοῖς ἡμετέροις παισὶν ἐννομωτέρου εὐθὺς παιδείας μεθεκτέον, ὡς παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν. Πῶς δ' οὐχί ; ἔφη. Ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παίδες παίζειν, εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξονται». Πολιτ δ . 425). *Ἀρχομένου ἢ λήγοντος τοῦ ἕκτου ἢ ἑβδόμου ἔτους* εἰς τροφὸν διεδέχετο ἐν τῷ παιδαγωγικῷ ἔργῳ ὁ παιδαγωγός, ὅστις, ἐκ τῆς τάξεως τῶν δούλων ὤν, καθῆκον εἶχε νὰ παρακολουθῇ πάντοτε τὸ παιδίον, νὰ ἐαιτηρῇ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ νὰ ὁδηγῇ αὐτὸ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ γραμματιστοῦ καὶ εἰς τὴν παλαίστραν τοῦ παιδοτρίβου καὶ ἐντεῦθεν νὰ μεταφέρῃ αὐτὸ πάλιν οἴκαδε ἐν ὡρισμένῃ ὥρᾳ. (Πλατ. Λυσ. σελ. 223).—Ἐν τοῖς διδασκαλείοις ὁ παῖς ἠσχολεῖτο κατὰ πρῶτον περὶ τὴν μάθησιν τοῦ συλλαβίζειν καὶ τὴν τῶν λέξεων ἀνάγνωσιν. (Πλατ. Ἱππ. μ. σελ. 285.—Ἱππ. σελ. 368). Τὴν δὲ γραφὴν ἐμάνθανε.. (Πλάτ. Πρωτ. 326. Ἀριστ. Ἱππ. 188.— Πλάτ. Κρίτ. 12 — Νομ. ζ' 804 — Αἰσχ. κατὰ Τιμαρ. 138. - Εὐριπ. Κύκλ. 375.—Σόλων παρὰ Λουκιανοῦ Ἀνάχαρ. 21).

Ὡς πρὸς τὴν γυμναστικὴν δέ, οὐ μόνον τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν νεωτέρων παιδαγωγῶν ἐφρόνουν, ἀλλά, μὲ ὅλας τὰς κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δεκαετηρίδας εἰς τὸ μάθημα τοῦτο ἐπιγενομένας σπουδαίας τελειοποιήσεις, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Φρόεβελ κατορθωθεῖσαν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς νηπιακοῖς κήποις, οἱ ἀρχαῖοι ἀναντιρρήτως σπουδαιοτέραν σημασίαν ἀπέδιδον εἰς τ' ἀποτελέσματα τῆς διὰ γυμναστικῆς καὶ τῆς ὀρχήσεως σωματικῆς διαπλάσεως, καθ' ὅσον μετεχειρίζοντο τὰς τέχνας ταύτας ὡς μέσα οὐχὶ μόνον σωματικῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ καὶ διαπλάσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν παίδων ἤθους καὶ τῆς ὅλης αὐτῶν κοσμιότητος καὶ σωφροσύνης. Διὸ καὶ μετὰ τῆς λοιπῆς παιδεύσεως παρ' αὐτοῖς παραλλήλως ἔβαινε καὶ ἡ σωματικὴ τῶν παίδων ἄσκησις. «Τρία δὲ ταῦτα ἐπαιδεύοντο οἱ Ἀθήνησι παῖδες· φημὶ δὲ γράμματα, μουσικήν, παλαίειν· οὐχ' ἁπλῶς ἀλλὰ γράμματα μὲν διὰ τὸ κοσμεῖν τὸν λόγον, τὸν ἐν ἑαυτοῖς· μουσικὴν δὲ διὰ τὸ τιθασσεύειν τὸν θυμόν, παλαίειν δὲ καὶ γυμνάζεσθαι διὰ τὸ ἀναρρωννύναι τὸ τῆς ἐπιθυμίας χαλαρόν». (Ὀλυμ. ἐν βίῳ Πλάτωνος.-Πλάτ. Τιμ. σελ. 87-88.—Πλάτ. πολιτ. ἑ 31 ἡ 3 —Λουκιαν. Ἀνάχαρ. 24-25—Πλάτ. Πρωταγ.—Ἀριστ. πολιτ. 8, 4.—Πλάτ Ἀξιοχ. 366.—Πλάτ. Νόμοι 213-214).

Ἐκ τῶν χωρίων τούτων πειθόμεθα, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐθεώρησεν ἄφευκτον πρὸς τὸν παιδαγωγικὸν σκοπὸν τῆς γυμναστικῆς, τὴν ἕνωσιν ταύτης μετὰ τῆς μουσικῆς. «Οἱ δὲ δὴ νέοι δῆλον ὅτι εὐλαβήσονταί σοι δικαστικῆς εἰς χρείαν ἱέναι, τῇ ἁπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι, ἣν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. Ἆρ οὖν οὐ κατὰ τὰ ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων, ἐὰν θέλῃ, αἱρήσει, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκη ;. . Ἆρ' οὖν, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ οὗ ἕνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχήν ;. . Τί δέ ; τὸ ἥμερον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις ; καὶ μᾶλλον μὲν ἀναθέντος αὐτοῦ μαλακώτερον εἴη τοῦ δέοντος, καλῶς δὲ τραφέντος ἡμερόν τε καὶ κόσμον; Ἔστι ταῦτα. Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας ἀμφότερα ἔχειν τούτω τὼ φύσει. Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας ; Πῶς δ' οὔ ; Καὶ τοῦ μὲν ἡρμοσμένου σώφρων τε καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχή ; Πάνυ γε. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος ; Καὶ μάλα». (Πολιτ. γ' 410). Καὶ «Ἆρ' οὖν ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς μουσικῆς;» (Πλατ.Πολιτ. γ' 404. Πλατ.Πολιτ.Δ'.411 Α'.—Πολιτ. 411 Ε'.412 Α'.).

Ἐκ πάντων τούτων καταφανέστατον εἶναι, ὅτι οἱ διὰ τῆς μεγαλοφυΐας αὐτῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργετήσαντες πρόγονοι ἡμῶν, κατανοήσαντες βαθύτερον ἡμῶν τὸ μυστήριον τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς βαθμιαίας καὶ ἐναρμονίου ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως ὅλων τῶν τε σωματικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ἀνεῦρον ταὐτοχρόνως καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅτι διὰ νὰ εὐδοκιμήσῃ ἡ ἀγωγὴ τοῦ παιδός, αὕτη δι' ὅλων τῶν δυνατῶν αὐτῆς μέσων ὀφείλει νὰ τείνῃ εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι τελειοτέραν διάπλασιν τῶν τε σωματικῶν καὶ ψυχικῶν τοῦ παιδὸς δυνάμεων. Ἀλλὰ τὴν ἐναρμόνιον τούτων διάπλασιν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν εἰμὴ διὰ τῆς ἐναρμονίου τελειοποιήσεως.

Καὶ περὶ τούτου ὁ Πλάτων λέγει· «Ὁρῶντες γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας ὑμῶν μεμαθηκότας, ἃ δὴ παιδεύειν ἀρετῆς εἶναι τελείαν ἡγεῖσθαι. (Κλειτ. σ. 407).

Καὶ «Τίς οὖν ἡ παιδεία ; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης ; Ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώματι γυμναστική, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ μουσική». (Πολιτ. β' 17).

Καὶ πάλιν «Τὸν κάλλιστ' ἄρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα καὶ μετριώτατα τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν εἶναι τελέως μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον πολὺ μᾶλλον, ἢ τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις συνιστάντα». (Πολιτ. γ' 412 Α'.).

Αἰκατερίνη Λασκαρίδου

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ ΜΟΥ

Κάθε πρωὶ τὸν ἔβλεπον. Τὸν εἶχον τοποθετήσει εἰς τὸ προσήλιον παράθυρόν μου. Ἐκεῖ εἶδε τὸ φῶς, ἐκεῖ ἐδέχθη τὰς περιπτύξεις μου. Μία μικρὰ γλάστρα ἐφιλοξένει τὸ τρυφερὸν ἄνθος, τὸ ἀνέτρεφον τὰ φιλήματά μου καὶ τὸ περιέπτυσσον αἱ χειμεριναὶ ἀκτῖνες, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐχαιρέτιζον πρῶτα ἅμα ἔβλεπον τὸ μικρόν μου δωμάτιον. Οὔτε τὰς ἀκτῖνας ἤθελον δι' ἐμέ. Ὅλα διὰ τὸν μενεξέ μου, ὁ ὁποῖος ἐμεγάλωνε καθ' ἡμέραν, εὐωδίαζε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν περισσότερον, καὶ ἐγίνετο ὁλονὲν ὡραιότερος.

Καὶ τί χρῶμα ! Τί βαθὺ χρῶμα ποῦ εἶχε! Πόσον τρυφερὸς ἦτο ὁ μενεξές μου !

*

Τώρα καὶ εἰς μενεξὲς δὲν εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα. Ἑκατομμύρια ὁλόκληρα δημιουργοῦνται καὶ θνήσκουν καθ' ἡμέραν. Πόσοι μαραίνονται σφυγγόμενοι εἰς κομβιοδόχας· πόσοι κατα-

στρέφονται ἀναγκαζόμενοι νὰ ἀποδώσουν ὅλον τὸ μύρον των εἰς τὴν χλιὰν ἀτμοσφαῖραν αἰθούσης χορεσπερίδος. Πόσους ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν κατέστρεψα τοιουτοτρόπως; πόσους δὲν ἐμάσησα μὲ αὐτὸ τὸ στόμα τὸ ὁποῖον τώρα μειδιᾷ μετὰ στοργῆς εἰς τὸν μοναδικόν μενεξέ μου;

Ποτὲ δὲν τοὺς ἐσυλλογίσθην, ποτὲ δὲν ἐλυπήθην, ποτὲ δὲν ἠγάπησα ὅσους κατέστρεψα. Μὰ ἠγάπησα τὸν τρυφερόν μενεξὲ τῆς γλάστρας μου, τὸν ἐσυλλογίσθην, τὸν ἐλυπήθην διὰ τὴν τύχην του. Δημιουργοῦν τὴν ἀφοσίωσιν — εἶνε ἀλήθεια τοῦτο — αἱ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦσι κάθε εὐγενῆ ἰδέαν, πᾶσαν ἱερὰν ἀφοσίωσιν. Καὶ εἶχεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικὰ ὁ μενεξές μου καὶ τὸν ἠγάπησα καὶ ἐγώ!

*

Περίεργον πρᾶγμα! Ὅταν ἤγειρον ὀλίγον τὰ φύλλα τῆς ρίζης τοῦ μενεξέ, αὐτὸς ἀπὸ κάτω μὲ τὰ στρογγυλά, τὰ μικρά, τὰ βαθύχρωμα, τὰ γεμᾶτα δροσιὰ καὶ ζωὴ πέταλά του, ὀλίγον κεκυφώς, παρ' ὅλην τὴν νεότητα τῶν 3 ἡμερῶν βίου, τὸν ὁποῖον ἠρίθμει, ἐφαίνετο, ὡς νὰ εἶχε προσκεκολλημένον τὸ μικρόν του πρόσωπον ἐπάνω μου.

Ἐμὲ ἔβλεπε τὸ τρυφερὸν ἄνθος. Μὲ ἔβλεπε μὲ ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης, μὲ ἔβλεπε διὰ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ μίαν μυστηριώδη ἰδέαν, ἓν αἴσθημά του τρυφερόν, ὡς ὁ μίσχος του . . . Καὶ τὸ ἐνόουν ἐγὼ καὶ τὸν περιεπτυσσόμην περισσότερον, τοῦ ἐξέφραζον ζωηρότερον τὰς συμπαθείας μου.

Τὸν συνέλεξα κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοὺς δρόμους. Εἶχαν κλέψει τὴν ρίζαν αὐτὴν ἀπὸ ἕνα κῆπον δύο κατάμαυρα γεράκια, μὲ μεγάλα νύχια καὶ μὲ πολλὰς ρυτίδας. Τὴν ἔκλεψαν ὄχι διὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ μαθήσουν τὴν τρυφερὰν ἐκείνην ρίζαν, παίζοντα. Εἶναι κόσμος ποῦ εὐχαριστεῖται φονεύων, ἔστω καὶ ἂν τὰ θύματα εἶναι ρίζαι μενεξέ. Τὴν ἥρπασα τότε ἀπὸ τὸν θάνατον, τὴν ἐφύτευσα ἐκ νέου, τῆς ἔδωσα ζωὴν καὶ αὐτὴ ὡς ἀμοιβὴν μοῦ ἔδωσε τὸν τρυφερόν μου μενεξέν.

*

Τὸ ἔμαθον ὅλαι αἱ φίλαι μου· ὅλοι οἱ γνωστοί, ὅτι εἶχα ἀφοσιωθῆ 'ς αὐτὸν τὸν μενεξέ. Δὲν ἔλειψαν αἱ εἰρωνεῖαι, τὰ κακεντρεχῆ μειδιάματα, αἱ πλασταὶ φιλοφρονήσεις, αἱ ὑποκρύπτουσαι σαρκασμὸν καὶ περιβάλλουσαι μῖσος. Δὲν μ' ἐπείραζαν ὅμως διόλου. Τὰς ἐσυλλογιζόμην ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν, μὰ ἄμα, δύσθυμος ἐκ τῶν σκέψεων, τὰς ὁποίας ἐγέννων αἱ ἐπακολουθοῦσαι σκληραὶ κρίσεις αὐτοῦ τοῦ κακοῦ μικροκόσμου, ἔστρεφον καὶ ἔβλεπον τὸν γεμᾶτον ἀπὸ δροσιὰ καὶ κατάκλειστον μέσα 'ς τὰ ὁλοστρόγγυλα καὶ καταπράσινα φύλλα τῆς ρίζης του μενεξέν μου, ἐπαρηγορούμην. Τοῦ ἐγέλων καὶ εἰς τὸ μειδίαμά μου αὐτὸ τῆς στοργῆς ἐνόμιζα ὅτι ἐθραύοντο ὅλαι αἱ εἰς βάρος μου λεχθεῖσαι εἰρωνεῖαι τῶν φίλων μου! Καὶ ἐπαρηγορούμην!

*

Τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο—καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς—ἤμην περίφροντις. Εἶχα γείνει νευρική. Μὲ ἐπείραζαν πολύ, μὰ πάρα πολὺ αἱ εἰρωνεῖαί των. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ μεσῆλιξ οἰκογενειακός μας φίλος μὲ ἠρώτησε, πῶς τὸν βάφω καὶ ἀπέκτησε ἐκεῖνο τὸ βαθυκύανον χρῶμά του ὁ μενεξές μου. Ὁ αὐθάδης! Δὲν εἶχε ἄλλο νὰ εἴπῃ διὰ νὰ τὸν ψέξῃ καὶ εἶπεν, ὅτι τοῦ βάφω τὰ φύλλα! Τὰ ἐπῆρε διὰ τά . . . . μουστάκια του καὶ ἐνόμισεν, ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἔβαφον τὸν μενεξέν μου! Καὶ ἔφυγα! Ἐκρύφθηκα στὸ δωμάτιόν μου!

—Ἔ, θὰ σκάσω—ἔλεγον—ἀπὸ τὸν θυμόν μου. Μ' ἐπείραζαν ὅλα, μ' ἔβλαπτεν ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, μ' ἐπίεζε τὸ φῶς, μ' ἐστενοχώρει ἡ ἀναπνοή μου αὐτή, ὅσῳ ἐσυλλογιζόμην τὸν κύριον μὲ τὰ βαμμένα μουστάκια καὶ τὴν μαύρην σᾶν τὸ ψεύτικο χρῶμά των εἰρωνείαν του διὰ τὸν μενεξέ μου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸ ταπεινόν μου ἄνθος ηὔξησε. Προσεβλήθην δι' αὐτὸ καὶ ἐφοβούμην μὴ τὸ ἐννοήσῃ καὶ πειραχθῇ. Ἐφοβήθην τοῦτο καὶ ἔτρεξα καὶ ἐσήκωσα τὰ καταπράσινα καὶ ὁλοστρόγγυλα φύλλα τῆς ρίζης του, τὰ ἔσφιγξα μέσα στῆς ἀναμμένες φούχτες μου καὶ προσήγγισα τὰ φλογερὰ ἀπὸ θυμό, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη χείλη μου, τόσο πολύ, τόσο δυνατά, μὲ τέτοια θερμότητα, μὲ τόση φλογερὴ ἀγάπη, ὥστε μέσα στὴ ζάλη ποῦ μὲ εἶχε πιάσει, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα αἰσθάνομαι μιὰ βαθειά, μυστηριώδη, ἀσύλληπτον εὐωδίαν. Μ' ἐγέμισεν ὅλην καὶ διέτρεξεν ὁλόκληρον τὸ νευρικόν μου σύστημα. Εἶχα ἀνατριχιάσει καὶ ἔσφιγγα ἀκόμη τὸν εὐωδιάζοντα μενεξέ μου

*

Εἶχε ζεσταθῆ πολὺ μέσα στῆς ἀναμμένες φούχτες μου, στῆς ἀναμμένες ἀπὸ τὸ θυμὸ ποῦ μοῦ χάρισεν ὁ βαμμένος φίλος μας, καὶ σᾶν νὰ ἐννόησεν ὁ μενεξές μου τὸν λόγον ποῦ τὸν ἔσφιγξα, μοῦ ἀπέδωκε τὴν εὐγνωμοσύνην του μὲ τὸν βαθὺν ἐκεῖνον ἀναστεναγμὸν ὅλης τῆς εὐωδίας του, ἥτις διέτρεξεν ὅλον τὸ σῶμά μου.

Ἀλλὰ φεῦ ἡ ἀγάπη μου ἦτο πολὺ θερμὴ καὶ ἡ περίπτυξίς μου πολὺ θερμοτέρα· τόσον, ὥστε, τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο φίλημά μου ἐρρόφησε μὲ τὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην τοῦ μενεξέ μου καὶ τὴν τελευταίαν του πνοήν. Ἀκόμη δὲν θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ ἀγάπη μου τὸν ἐμάρανεν. . .

Ἑλένη Ἀνδριοπούλου

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἀνταπόκρισιν ἐγνώρισα ὑμῖν εἰς γενικὰς γραμμὰς τὰ κατὰ τὸ τελευταῖον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν, παραθέσασα καὶ τὸ σχετικὸν τῶν ἐργασιῶν του πρόγραμμα.

Ἡ πρόεδρος κ. Pognon ἀπήγγειλεν ὡραιότατον ἐναρκτήριον λόγον, ἐν ᾧ, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ὑπὸ τὴν γενικωτέραν του ἔποψιν ἐπεξετάθη ἐπὶ τῶν κυριωτάτων μεταρρυθμίσεων, αἵτινες ἐπετεύχθησαν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου ζητήματος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μετὰ συγκινήσεως δὲ καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐξέθηκε τὴν δρᾶσιν τῆς Μαρίας Δεραίμ., τῆς πρώτης ἐν Γαλλίᾳ πρωταγωνιστρίας τοῦ γυναικείου ζητήματος, τῆς ὁποίας, εἶπεν, ὅτι ἡ ζωηρὰ ἀνάμνησις πλανᾶται παντοῦ. ὅπου αἱ γυναῖκες συνέρχονται, ἵνα ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς προόδου των. Τὸ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Γαλλίαν σεβαστὸν τοῦτο ὄνομα ἐπευφημήθη φρενητιωδῶς παρὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Μετὰ ταῦτα ἡ πρόεδρος ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Léon Richer, ὅστις ἕνεκα ἀσθενείας ἠμποδίσθη νὰ μετάσχῃ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἡ δὲ δις Bonnevill ἐνθυμίζει τὰς

μεγάλας ὑπηρεσίας ἃς ὁ κ. Leon Richer παρέσχεν εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Μόνον τὸ ὄνομα αὐτὸ ἤρκεσεν, ἵνα ὅλη ἡ αἴθουσα ἐκραγῇ εἰς ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Ἡ κ. Cheliga Loevy καὶ ὁ κ. Israëls, πρόεδρος τῆς ὑπὲρ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως Ἑνώσεως τῶν γυναικῶν τῆς Ὀλλανδίας, ἐπελήφθησαν πρῶτοι τῶν ζητημάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, πραγματευθέντες τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικότητος τῆς συζύγου. Τὸ Συνέδριον ἐπεδοκίμασε τὰς προτάσεις των, αἵτινες συνοψίζονται: α') Ἡ ἐθνικότης τῆς γυναικὸς νὰ εἶναι προαιρετική, ἀναλόγως τῆς ἀποφάσεως, ἣν αὕτη θὰ λαμβάνῃ πρὸ τοῦ γάμου της. β') Τὰ τέκνα κατὰ τὴν ἐνηλικιότητά των νὰ ἐκλέγουν τὴν ἐθνικότητα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός των κατὰ βούλησιν.

Ὁ κ. Vincent, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῆς Ἰσότητος, ζητεῖ τὴν τροποποίησιν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν γάμον, ἐνῷ ἡ κ. Feresse-Deraisme ἀναφέρει παραδείγματα καταστροφῶν οἰκογενειακῶν, αἵτινες ἀπορρέουν ἐκ τῆς ἀπολυταρχικῆς κυριότητος τοῦ ἀνδρός.

Ἡ κ. Couttant προτείνει ἐν ὡραίᾳ ἀγορεύσει της, ὅπως ἡ ἀμοιβαία συναίνεσις τῶν συζύγων ἀρκῇ πρὸς ἀπόκτησιν διαζυγίου.

Ἡ κ. Paule Mink διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἧς θῦμα εἶνε ἡ ἐργατις.

Ἡ κ. Louise Koppe συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλελειμμένων παιδίων. Ἐξέφρασε δὲ τὴν εὐχήν, ὅπως νόμοι δίκαιοι καὶ φιλάνθρωποι προστατεύσουν συγχρόνως καὶ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς καὶ τὰ ἔτι δυστυχέστερα μικρά.

Αἱ κ. κ. Vau Kreppel, ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀλλανδίας καὶ Kaite Schirmacher, ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανίας ἀνέγνωσαν ἐκθέσεις τῆς ἐξελίξεως τοῦ γυναικείου ζητήματος εἰς τὰς χώρας των.

Ἡ δὶς Bonnevill δι' ὡραίας ἀγορεύσεώς της προτείνει τὴν ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ἐκπαίδευσιν τῶν δύο φύλων.

Ὁ κ. Leopold Lacour πλέκει τὸν πανηγυρικὸν τῶν μικτῶν σχολείων καὶ ἀπαγγέλλει σωστὴν κατηγορίαν κατὰ τῶν ὑποτροφείων καὶ τῶν λυκείων.

Ἰδοὺ ἡ ἐργασία καὶ οἱ ρήτορες τῆς πρώτης ἡμέρας.

Παρίσιοι **Μαρία Μαρτὲν**

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ μικρόβια ἐν τῷ ἄρτῳ. Ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως μικρόβια καὶ ἐν τῷ ἄρτῳ, τὰ ὁποῖα ὁ Ρῶσσος ἰατρὸς Τροΐτσκη ἔσπευσε νὰ σπουδάσῃ. Παρετήρησεν ὅτι ὁ νωπὸς καὶ ἄθικτος ἄρτος δὲν ἐμπεριέχει τοὺς μικροοργανισμοὺς ἐκείνους, διότι τὸ ψήσιμον τοῦ ἄρτου ἀρκεῖ ὅπως φονεύσῃ αὐτούς. Ἀλλ' ἅμα ὡς ὁ ἄρτος κοπῇ, ἐὰν μείνῃ ἄνευ καλύμματος, καταλαμβάνεται ὑπ' αὐτῶν καὶ τὰ παντοειδῆ ὑπάρχοντα μικρόβια καὶ τὰ μᾶλλον παθογενῆ εὑρίσκουσιν ἐν αὐτῷ ἐξαίρετον κέντρον καλλιεργείας, ἐπὶ πλέον δέ, ὅταν ὁ ἄρτος εἶναι νωπός; Ὁ διπυρίτης δυσκόλως παρέχει αὐτοῖς ἄσυλον, πιθανῶς ὡς ἐκ τῆς ξηρότητος αὐτοῦ. Εἶτα ὁ δόκτωρ Τροΐτσκη, ἐξήτασε πῶς πολλαπλασιάζονται ἐντὸς τῆς ψίχας καὶ πῶς ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ξηροῦ μέρους τοῦ ἄρτου.

Ἡ γυναικεία κόμη. Ἰσχυρίζονται ὅτι κατ' ἔτος τὸ χρῶμα τῆς γυναικείας κόμης ἐξωραΐζεται καὶ ὅτι αὕτη καθίσταται μακροτέρα καὶ πυκνοτέρα. Τοῦτο ὀφείλεται ἴσως εἰς τὴν σμικρότητα καὶ ἐλαφρότητα τῶν πίλων. Βέβαιον προσέτι εἶναι ὅτι ὁ ἀὴρ καὶ ὁ ἥλιος ἐπιδρῶσι πολὺ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κόμης· διὰ τοῦτο αἱ Ἐνετίδες ἐξέθετον εἰς τὸν ἥλιον τὴν κόμην αὐτῶν, ἵνα προσλάβῃ αὕτη τὴν ὡραίαν ἐκείνην χροιάν, ἣν ἀποκαλοῦν «πυρρὰν Βενετικὴν χροιάν».

Ὁ ἥλιος δὲν ἀλλάσσει τὸ μαῦρον τῆς κόμης χρῶμα, ἀλλὰ βαθύνει μᾶλλον τὴν χροιὰν αὐτοῦ καὶ καθιστᾷ αὐτὴν στιλπνοτέραν. Οἱ ὑψηλοὶ τῶν ἀνδρῶν πίλοι εἶναι λίαν ἀνθυγιεινοὶ καὶ συντελοῦσιν οὐσιωδῶς εἰς τὴν πτῶσιν τῆς κόμης· διὰ τοῦτο οἱ πλεῖστοι τῶν φερόντων πάντοτε ὑψηλὸν πίλον ἀνδρῶν εἶναι φαλακροί.

Τὸ γυναικεῖον ἀνάστημα. Τὸ ἀνάστημα τῆς γυναικὸς ἀναπτύσσεται μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἔτους αὐτῆς καὶ ἐκεῖ σταματᾷ, ἐνῷ ὁ ἀνὴρ ἐξακολουθεῖ, ὑψούμενος μέχρι τοῦ τριακοστοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνδρες εἶναι ὑψηλότεροι τῶν γυναικῶν.

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Παρὰ τῇ Εὐγενίᾳ καθημένη ἡ μήτηρ Σωβάλ ἀπήλαυσε τοῦ θριάμβου τῆς θυγατρός της, μυχίως θλιβομένη ἐπὶ τούτῳ. Ἐὰν εἶχον ὅ,τι ἔχῃ, ἐὰν εἶχεν ὅ,τι ἔχω! ἐσκέπτετο. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπωφεληθῇ οὐδεμιᾶς περιστάσεως! Καὶ συγχρόνως διηύθυνε τὸ βλέμμα αὐτῆς κατὰ μῆκος τῶν αἰθουσῶν, ἀναζητοῦσα ἐκεῖνον, ὃν πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐμφανιζόμενον. Διότι πάντες θὰ ἐξεπλήσσοντο, μηδ' αὐτῆς τῆς οἰκοδεσποίνης ἐξαιρουμένης, ἐὰν ἐμάνθανον ὅτι ὁπολανθάνων ἰκοπὸς τῆς διοργανώσεως τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης ἦτο ἡ παρουσίασις τῆς Εὐγενίας Σωβάλ πρὸς τὸν πρίγκηπα Κεμενέρ, ἐν ἄλλῳ κύκλῳ ἢ τῷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Προέβαλλε δὲ ἡ πολυμήχανος Ρουμανίς ὡς φαινομενικὴν ἀφετηρίαν τὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις τῆς βαρωνίδος Δὲ Πλαγνέρ, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Γοδεφρουᾶ ἐν αἰθούσῃ πολυτελεῖ, τὴν ἐπευφημίαν τῆς Εὐγενίας διὰ τὴν φωνήν της καὶ τὴν μουσικὴν φήμην της. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ηὔξετο αὐτῇ, ἦτο ἡ ἐπίδειξις τῆς θυγατρός της ὡς γυναικὸς ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦν τὰς ἀληθεῖς πριγκηπίσσας καὶ οὐδεὶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ ἤγειρε τὴν ἐλαχίστην περὶ τούτου ἀμφισβήτησιν.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς Σωβάλ, ἐγερθεῖσα κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς οἰκοδεσποίνης, ρυμουλκούσης τὸν διδάσκαλον, εὑρέθη ἀντιμέτωπος αὐτοῦ καὶ ἡ δυὰς ἐκείνη τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κωνσταντίνου», καὶ τῆς διερμηνευτρίας τοῦ ἔργου, ἐνεῖχε τι τὸ ἄκρως γραφικόν· δι' ὅ, ἐπευφημίαι κκθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν ἐξερράγησαν, ἢ αὐθόρμητοι, ἢ παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης προετοιμασθεῖσαι, ἀλλὰ πάντως παταγωδῶς καὶ εἰλικρινῶς, συγκλονήσασαι καὶ τὸ ἔδαφος τῶν αἰθουσῶν καὶ τὰς καρδίας τῶν ἐπευφημούντων.

Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν μαθήτριάν του, εἶδεν αὐτὴν ὠχρὰν καὶ τεταραγμένην, προσηλοῦσαν δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως καὶ θλίψεως, μόλις συγκρατουμένης. Παρετήρει τινὰ καὶ τὸ στῆθος αὐτῆς ἀνεπάλλετο ὑπὸ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως. Ὁ προκαλέσας τὴν συγκίνησιν ταύτην ἦτο ὁ ὄπισθεν τοῦ Γοδεφρουᾶ ἱστάμενος Πατρίκιος Ὁ Φάρελ.

Ἡ βαρωνὶς εἶχεν ἀφήσει τὸν βραχίονα τοῦ διδασκάλου, ἵνα χειροκροτήσῃ ὡς καὶ οἱ λοιποί, ἀναφωνοῦσα περιχαρής. «Τί λέγετε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, διὰ τὴν ἔκπληξιν τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπεφύλαττον! εἶσθε εὐχαριστημένος;» Ἀλλ' ὁ ἀγαπητὸς διδάσκαλος ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἔκπληκτος ἢ εὐχαριστημένος, ἦτο ἀπαίσιος! Ἐν τούτοις προσκλίνων πρὸ τῆς ἀοιδοῦ ἀπήντησε: «Πῶς δὲν θὰ ἦμην εὐτυχής, ὅταν βλέπω τὴν δεσποινίδα ἐπευφημουμένην καὶ χειροκροτουμένην ὡς ἀξίζει;» Ἰδετέ την, ἐξηκολούθει ἡ βαρωνίς, ἔχει ἀκόμη παιδικὰς συγκινήσεις . . . . καὶ τῆς πηγαίνουν τόσα καλά! Ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐὰν ἔχανε τὴν φωνήν της.

Ὁ διδάσκαλος παρετήρησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Εὐγενίας, οἵτινες ἀληθῶς ἐφαίνοντο ψάλλοντες, ἀλλ' ὁ δυστυχής, ἠναγκασμένος νὰ μειδιᾷ, ἐρρίγει ἐνδομύχως, σκεπτόμενος τὴν φράσιν μιᾶς κωμῳδίας: «Συγγνώμην, φίλε μου, δὲν εἶναι γιὰ σὲ ἡ σερενάδα»!

Καὶ ὁ Πατρίκιος προσέκλινε πρὸ τῆς δεσποινίδος Σωβάλ, ἥτις μόλις ἀνταπέδωκεν αὐτῷ τὸν χαιρετισμόν. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἄμεμπτον τὴν συνείδησιν, ὅπως μεμφθῇ τὴν Εὐγενίαν διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ὑποδοχῆς.

—Ἴσως,—ἐσκέπτετο—ἄσπλαγχνός τις ψυχὴ τὴν ἐπληροφόρησε περὶ τῶν διαδοθέντων κολακευτικῶν περὶ αὐτῆς λόγων καὶ τὸ μέρος, ὅπερ ἔλαβον ἀνοήτως φερόμενος· ἐὰν δὲ ὀφείλω νὰ χάσω ἕνα τῶν βραχιόνων μου, πρέπει νὰ τύχω τῆς συγγνώμης της. Ἔχω ἀνάγκην τοῦ μειδιάματός της. Ἄλλως τε ἦτο φρόνιμον νὰ ἐμβαθύνῃ πρωτίστως εἰς τὴν ἔντασιν τοῦ κακοῦ. Καὶ ἐπειδὴ θρονὶς παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρός της εὑρέθη κενή, ἐκάθησε παρ' αὐτῇ μ' ὅλην τὴν δυσμένειαν, ἣν ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία τῆς μητρὸς Σωβάλ.

Ἡ θνησιμότης ἐν σχέσει πρὸς τὰ δύο φῦλα. Ἐὰν ἡ γυνὴ ὑπολείπεται τοῦ ἀνδρὸς ὡς πρὸς τὰ κοινωνικὰ προνόμια, εἶναι ἀνωτέρα αὐτοῦ κατὰ τὴν μακροβιότητα, ὡς ἀπέδειξαν αἱ ἔρευναι τοῦ ἰατροῦ Brandreth - Symonds. Ἐν γένει ὀλιγώτερον τοῦ ἀνδρός, ὡς ἐκ τοῦ κύκλου της, ὑφίσταται αὕτη σωματικὰς κοπώσεις καὶ ἀπρόοπτα συμβάντα, περισσότερον δὲ αὐτοῦ ἀντέχει ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν.

Κατὰ τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς ἔτος ἡ θνησιμότης τοῦ γυναικείου φύλου (92.64 o/oo) εἶναι ὀλιγωτέρα τῆς τοῦ ἄρρενος (112.80 o/oo)· ἀπὸ τοῦ δευτέρου δὲ μέχρι τοῦ τετάρτου ἔτους καθίσταται ἴση ἡ ἀναλογία, (γυναῖκες 31,88 καὶ ἄνδρες 35,08 o/oo). Ἀπὸ τοῦ πέμπτου μέχρι τοῦ δωδεκάτου ἔτους ἡ θνησιμότης εἶναι ἀνωτέρα εἰς τὰς γυναῖκας (4,28 ἐπὶ 3,56 o/oo) τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τηρεῖται ἡ αὐτὴ ἀναλογία ἐπίσης μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἄρρεν φῦλον μετὰ τὸ τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἔτος.

Γυνὴ δήμαρχος τῆς πόλεως Cimmaron τῆς πολιτείας Kansas ἐξελέγη ἡ κυρία G. Curtis, ἄγουσα τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ψήφου. Εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον ὑπεβλήθη πρὸ ἡμερῶν ἀναφορά, φέρουσα 257,000 ὑπογραφὰς κυριῶν. Ζητοῦν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν. Χάριν δὲ περιεργείας ἀναφέρομεν ὅτι ὁμοία ἀναφορά, φέρουσα ὅμως 1499 ὑπογραφὰς μόνον, εἶχεν ὑποβληθῆ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1867.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Κ. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ 50 δρ. ἐλήφθη. Σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων καὶ διὰ δραστηριωτάτας ἐνεργείας καὶ διὰ προθυμίαν καὶ εὐγένειαν. Ἐπίσης θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐμενεστάτας κρίσεις.—Καν Α. Σ. *Σύρον.* Αἱ ἀποδείξεις εἶχον ἀποσταλῆ, πρὶν ἢ ληφθῇ ἡ συνδρομή σας ἐνταῦθα. Πιστώνομεν τὴν μερίδα σας μὲ 5 δρ., ἃς κρατοῦμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας διὰ συνδρομὴν τοῦ 97. — Κον Δ. Μπ. *Γαλάζιον.* Ἐπιστολὴ μετὰ φρ. 54 ἐλήφθη. Εἰκὼν Λούη ἀπεστάλη ὡς καὶ πανηγυρικὸν τεῦχος «Ἑστίας». —Δα Π. Δρ. *Πάτρας.* Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Ἐὰν σᾶς ζητηθοῦν καὶ πάλιν παρὰ τοῦ αὐτόθι εἰσπράκτορος, πρὸς ὃν εἶχον ἀποσταλῆ αἱ ἀποδείξεις, παρουσιάσατε τὴν εἰς χεῖράς σας. Εἰκὼν σᾶς ἀπεστάλη εὐχαρίστως, καίτοι ἐλάχιστα ὁμοιάζουσα μὲ τὸ πρωτότυπον.—Κον Α. Μ. *Ὀδησσόν.* Ἀναφερόμενος κατάλογος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Ἐγέλασα μὲ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ κ. Χ Θὰ ἐξελάμβανε λοιπὸν τότε πρεσβύτιδα τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν. Πρὸς τὰς σκανδαλισθείσας συμβουλεύσατε ὡς φάρμακον ἀποτελεσματικὸν τὴν ἐργασίαν. — Καν Ι. Σ. Λ. *Λέγιναν* Ἐλήφθησαν. Ὥστε μὴ ἀνησυχῆτε. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Καν Ε. Γ. Ξ. *Ἅγιον Μύρωνα.* Τὸ φύλλον σας μᾶς ἐπεστράφη παρὰ τοῦ ταχυδρομείου —Δα Ε. Θ. *Κέρκυραν.* Τὸ ποιημάτιον ἐδημοσιεύθη, ὅπως σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐν τῷ μέλλοντι ὁσάκις τόσους κατὰ σειρὰν μῆνας δὲν λάβετε φύλλα, εἰδοποιῆτέ μας, ἵνα μὴ τοιαῦται καταχρήσεις γείνωνται εἰς τὰ ταχυδρομεῖα.— Δα Μ. Β. *Νέαν Ὑόρκην.* Ἁπλούστατα διὰ τοκομεριδίων τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκητε βεβαίως εἰς τοὺς αὐτόθι Ἑλληνικοὺς ἐμπορικοὺς οἴκους. — Καν Π. Στ. *Κάϊρον.* Αἱ ἀποδ. πρὸς εἴσπραξιν παλαιῶν ἐτῶν εἶχον ἀποσταλῆ ἔκτοτε, ἀλλ' ἡ ἀλλαγὴ ἀντιπροσώπου ἐβράδυνε τὴν εἴσπραξιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὑμεῖς ἐστείλατε τὰς συνδρομάς σας, ἐνῷ ὁ νέος ἀντιπρόσωπος ἠγνόει τοῦτο. Ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὸ ἀκούσιον λάθος.— *Ἄκην.* Θὰ συνεχίσω εὐχαρίστως. Δὲν σοὶ γράφω, ἀφοῦ δὲν δύναμαι διὰ τὸ αὐστηρὸν incognito σου νὰ σοὶ εἴπω τὰς κρίσεις μου.—Καν Ε. Π. *Κορωπί.* Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη πολὺ ἀργά. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Λαχείου εἶχεν ἤδη ἐνεργηθῆ. Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἔτι. Εὐθὺς ὡς εἶναι ἕτοιμον θὰ σᾶς ἀποσταλῇ εὐχαρίστως.—Καν Π. Ρ. *Κύμην.* Ἀντίτιμον ἡμερολογίων καὶ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Ζ. Χ. Ο. *Λεβάδειαν.* Καλὴ ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου συνδρομῶν ἐλήφθη. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα καὶ σύντονον ἐνέργειαν. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. —Καν Α. Ζ. *Μασσαλίαν.* Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν.— Κας κ. Θ. Γ. Μπ. *Καλάμας,* Μ. Π. *Λάρισσαν,* Εὐ. Κ. Δ. *Διβαράτα,* Η. Φρ. *Κιάτον.* Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Χρειάζεται πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ βόραξ ἐν τῷ μαγειρείῳ. Προσθέτουν ἐξ αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι ἔνθα πλύνονται τὰ μάκτρα τοῦ μαγειρίου καὶ ἐν τῷ ὕδατι ἔνθα πλύνουν τὰς χεῖράς των, ἃς καθιστᾷ μαλακὰς καὶ λείας.

***

Ἡ καλλιτέρα οἰκιακὴ κόλλα, εἶναι ἡ ἀνάμιξις ἀραβικοῦ κόμμιος καὶ τραγάκανθας εἰς ἀνάλογα μέρη ἀναλελυμένα ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος.

***

Αἱ μαῦραι περικνημῖδες νὰ στεγνόνωνται εἰς τὴν σκιὰν καὶ νὰ μὴ σιδηρόνωνται, διατηροῦν οὕτω τὸ χρῶμα των.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἡ ἐκ Ροσταβίου τῆς Ρωσσίας κ. Ἀλεξάνδρα Λυκιαρδοπούλου τῇ συστάσει τῆς κ. Πιπίνας Ι. Καλογεροπούλου εἰς δέκα ἐννέα συνδρομῶν φρ. χρ. 300.

— Δὲν σᾶς βλέπομεν πλέον εἰς τὴν ὄπεραν, κύριε, τῷ εἶπε, μόλις ἀκουσθεῖσα.

—Ἐταξείδευσα ἐπὶ πολὺ καὶ ἤδη, κυρία, κατακλίνομαι ἐνωρίς, ἀπήντησε διστάζων ὁ νεανίας.

—Ὄχι, καθ' ἑσπέραν ὡς λέγουν, ἐπανέλαβεν ἡ Ρουμανίς. Ὥστε δὲν εἶνε ἀληθές, τὸ ὅποιος ταιριάζει συμπεθεριάζει . . . διότι ἐγένεσο ὁ σύντροφος τοῦ τακτικωτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν . . . . σεῖς . . . ζῆτε βίον ἀκατάστατον . . . ὡς λέγουν πάντοτε . . . . καὶ σᾶς ἑλκύει ὁ χορός . . . . ἢ τοὐλάχιστον, αἱ χορεύτριαι, διότι προχθὲς τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ θέατρον δὲν ὡμίλουν, εἰμὴ περὶ τῶν ἐλευθεριῶν σας . . .

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Πατρίκιος ἐννόησεν ὅτι τὸ ἔγκλημά του δὲν ἦτο ἡ διαβολή, ἀλλὰ τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο δεῖπνον, μετ' ἀμφιβόλου συνοδείας· τοῦτο δὲ ἐσκίαζε διὰ νεφῶν τὸ θελκτικὸν καὶ προσφιλὲς ἐκεῖνο μέτωπον! . . . καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ, ἠρυθρίασε μᾶλλον ἐκ ταραχῆς ἢ ἐκ χαρᾶς· Ἐν τούτοις ἄνευ μνησικακίας διὰ τοὺς δηκτικοὺς ἐκείνους λόγους τῆς Ρουμανίδος, ἀπήντησεν.

— Ἀλλοίμονον, κυρία· ἕνεκα πολλῶν αἰτίων δὲν δύναμαι ἐλευθέρως νὰ δαπανῶ, ἀκόμη καὶ διὰ χορευτρίας· ὥστε ὅλαι αὐταὶ αἱ διαδόσεις εἶνε καθαρῶς ἐφευρέσεις, διότι οὐδὲ κἂν ὀνομαστὶ γνωρίζω τὰς ὑποτιθεμένας τοῦ δείπνου συντρόφους μου! ἀλλά, καὶ τί δὲν λέγουν εἰς τὰ φρικώδη ἐκεῖνα παρασκήνια! Ἄλλως τε δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι, ἀφ' ἧς ἡμέρας σᾶς εἶδον, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ λυπηθῶ τὴν γυναῖκα τῶν αἰσθημάτων σας, τῆς ἀνατροφῆς σας, τῶν τρόπων σας, καταδεδικασμένην νὰ συχνάζῃ εἰς τοιαῦτα μέρη.

—Τὴν θυγατέρα μου πρέπει νὰ λυπῆσθε περισσότερον· ἐκείνην, ἥτις δὲν ἤξιζε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἄλλαι γίνονται διδασκάλισσαι, αὐτὴ ἔγεινεν ἀοιδός, ἢ μᾶλλον . . . . Ἀλλά, δὲν ὀφείλω νὰ μέμφωμαι τὸν φίλον Γοδεφρουᾶ, ὅστις ὤθησεν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ θεάτρου, διότι οὐδὲν βλέπει ἀνώτερον τῆς μουσικῆς . . . . Πόσον μέγα εἶναι τὸ δυστύχημα, ὅταν χάσῃ τις τὴν περιουσαν του

Ἡ θυγάτηρ πατρός, ἀποθανόντος, ὡς ἥρως, ὅστις θ' ἀπετέλει σήμερον τὴν δόξαν τοῦ στρατοῦ! . . . ι νὰ ψάλλῃ σήμερον ἵνα ζῇ. Πτωχὴ Εὐγενία! ἐπανέλαβεν ἡ χήρα, νὰ κλίνῃ τόσον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν βίον καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς ψιμμύθιον, εἰς τοὺς ψευδεῖς στολισμοὺς καὶ τὴν ἀποτύφλωσιν τῆς σκηνῆς, ὡς θὰ ἐπεδίδεσθε σεῖς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά!

Ἐν τούτοις ὁ νέος ὑποψήφιος ἐν τῷ ἀτόμῳ τοῦ πρίγκηπος Κεμενέφ ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἡ βραδύτης αὕτη ἦτο ἀνεξήγητος διὰ τὴν νευροπαθῆ καὶ ἀνυπόμονον Σωβάλ. Ἡ ὥρα παρήρχετο, ἡ δὲ βαρωνὶς Δὲ Πλανὶερ δι' αἰτήσεων συγγνώμης, διὰ παρακλήσεων καὶ ρητορικῶν ἐπιφυλάξεων ἐπέτυχε ἵνα ἡ νεαρὰ ἀοιδὸς μέλῃ πρὸς κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ Γοδεφρουᾶ συνοδευομένη, μικρὸν μέρος τοῦ «Κωνσταντίνου». Καὶ ἐπειδὴ ἡ σύντομος ἐκείνη ἐκτέλεσις ἐπευφημεῖτο μὲν θερμῶς, ἀλλ' ὑπελείπετο τῆς ἀπὸ σκηνῆς, ἡ Εὐγενία ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς, ὅτε σοβαρὰ εἴδησις διεδόθη ἀνὰ τὴν ὁμήγυριν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐπάγωσαν αἰφνιδίως καὶ ἀθίστων τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἁμαξῶν ἐπικίνδυνον, ὥστε καὶ ἀνατροπαὶ τοιούτων συνέβησαν καθ' ὁδὸν καὶ μεταξὺ τῶν θυμάτων συγκατελέγετο καὶ ὁ πρίγκηψ Κεμενέφ, προσκόψαντος ἑνὸς τῶν ἵππων τῆς ἁμάξης αὐτοῦ.

Ἤδη ὁ ἀντιθάλαμος ἐπληροῦτο ὑπηρετῶν, σπευδόντων νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς κυρίους αὐτῶν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς οἰκίας των ἐφ' ἁμαξῶν. Πανικὸς δὲ κατέλαβε πάντας καὶ ὅλοι ἔσπευδον νὰ λάβωσι τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν, ἔχοντες μίαν μόνην ἰδέαν πῶς ὡς τάχιστα νὰ ἀναχωρήσωσιν.

Ὁ Πατρίκιος ἐδείχθη ὁ ἡρωϊκώτερος ὅλων. Ἐνῷ ὁ Γοδεφρουᾶ ἐμερίμνα περὶ τῆς μαθητρίας αὐτοῦ, αὐτὸς προσεκολλᾶτο εἰς τὰ βήματα τῆς ὡρίμου αὐτοῦ συντρόφου, ὡς ἐρωτευμένος σύζυγος κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Ἀνεχώρησαν καὶ οἱ τέσσαρες πεζοί, ὡς πάντες οἱ κεκλημένοι.

(ἀκολουθεῖ,